

[Køpke Christensen]

Med hensyn til et uafhængigt autorisationsnævn mener Fremskridtspartiet ganske klart, at vi må se nærmere på dets sammensætning. Vi mener bl.a., at patienter naturligvis skal have stor indflydelse på, hvad der sker i dette autorisationsnævn; det er noget af det, vi lægger vægt på.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om man i forbindelse med debatten om EF og uddannelser har taget højde for, at psykologerne fra andre EF-lande kan blive ansat og få autorisation her i landet. Har man spekuleret på de aspekter?

Men Fremskridtspartiet ser altså meget positivt på det foreliggende lovforslag, og vi vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Grete Schødt (S):

Blot til afklaring for Fremskridtspartiets ordfører, hr. Køpke Christensen: Socialdemokratiet har ikke på et eneste tidspunkt under ordførertalen fremhævet, at vi har noget som helst imod alternative behandlere. Det, dette handler om, er, at med dette lovforslag sikrer man, at folk, der søger psykologhjælp, på forhånd ved, at når de henvender sig til en autoriseret psykolog, er det et uddannet menneske, de henvender sig til.

Duetoft (CD):

Vi har levet ti år med regeringen, og vi har levet godt. Men det ændrer ikke noget ved, at man stadig væk kan blive forbløffet over regeringen.

Man kan f.eks. blive forbløffet, når man oplever følgende: For en halv times tid siden behandlede vi lovforslag nr. L 15 fra industriministeren om skibsmåling. I det forslag gik man ind for autorisation af skibsmålere. Nu kommer vi til et spørgsmål, der handler om den menneskelige hjerne, og så vil regeringen altså ikke have autorisation, for der skal kun gives autorisation, når det drejer sig om noget, der er livstruende. Jeg ved ikke, om skibsmålere er livstruende. Men i alt fald kan efter vor opfattelse forkert anvendt psykologi, psykologer, der misbruger deres stilling, eller værre: mennesker inden for alternativ behandling, som kalder sig psykologer, bestemt være livstruende. Derfor gjorde det et uudsletteligt indtryk på os, da sundhedsministeren i sin tid afviste

det oprindelige beslutningsforslag netop med den argumentation, at man ikke kunne støtte en autorisation for psykologer, for autorisation skulle man være forsigtig med at bruge som instrument. Det skulle man kun bruge, når der var tale om livstruende situationer.

Jeg må sige til sundhedsministeren, at efter CD's opfattelse er det faktisk mange gange værre at blive fejlbehandlet i hovedet, end det er at blive fejlbehandlet i et brækket ben, og når man kræver en speciel uddannelse og en speciel autorisation for at få lov til at sætte brækkede ben sammen, kan vi ikke forstå, hvorfor i alverden man ikke skulle forlange det samme af mennesker, der skal lappe en hjerne sammen. Vi sagde lidt slagordsmæssigt dengang – men løgn var det jo ikke – at i dag kan en cykelsmed, der bliver træt af at lappe cykler, i stedet anskaffe sig et messingskilt, hvor der står »A. Olsen, psykolog«, slå det op på sin dør og begynde at lappe menneskehjerner. Det er en urimelig og uacceptabel situation. Jeg har ikke noget imod den alternative behandling, men folk skal vide, hvad de køber, og når vi har eksemplerne på, at mennesker tror, at de får psykologbistand, men så får kvaksalverbistand i stedet, mener jeg faktisk, at vi som politikere har en forpligtelse til at give den forbrugervejledning, den varedeklaration, som jo i virkeligheden er det eneste, dette handler om. Jeg kan stadig væk ikke forstå, at sundhedsministeren synes, det er så fælt, og at også regeringspartierne synes, at det er så fælt. Men jeg vil nu gå hjem og grunde over det med skibsmålerne kontra psykologerne og tænke lidt over, hvorfor det nu er sådan.

Faktisk synes vi, at det, regeringen er kommet med, er et udmærket grundlag at diskutere på. Vi ved da godt, at der er en række praktiske problemer i forbindelse med forslaget. Det første, vi gerne vil rejse og tage en diskussion om under udvalgsarbejdet, er, om dette overhovedet skal være sundhedsministerens område, om det ikke hellere skulle være socialministerens. Vi synes egentlig, at det på mange områder vil være mere logisk at lægge det hos socialministeren og ikke hos sundhedsministeren. Man kunne jo håbe på, at der er en anden vurdering af sundhedssituationen på dette område hos socialministeren. Det er der nok ikke; regeringen står jo altid sammen. Men i alt fald vil vi gerne tage den diskussion.